

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 105/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23 listopada 2020 roku w sprawie II K 808/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, tj:</p> <p>I. art. 387 § 1 i 2 kpk poprzez wadliwe przyjęcie, iż okoliczności popełnienia przestępstwa oraz wina oskarżonego nie budzą wątpliwości i w konsekwencji wydanie wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

- skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego w sytuacji, gdy w sprawie istniały istotne wątpliwości dotyczące:

- zatarcia skazania zawartego w wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 lipca 2013 r. sygn. akt II K 281/13;

- kwalifikacji prawnej czynu za który oskarżony został skazany;

-nie przyznania oskarżonego do popelnienia przestępstwa za które został skazany zaskarżonym wyrokiem

a ponadto poprzez wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego w sytuacji, gdy wniosek oskarżonego złożony w trybie art. 387 k.p.k. obejmował porozumienie dotyczące wyłącznie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. a Sąd po uwzględnieniu postanowieniem wniosku oskarżonego dotyczącego przestępstwa art.178a § 1 k.k.

skazał następnie oskarżonego wyrokiem za popełnienie przestępstw z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 79 § 2 k.p.k. poprzez rozpoznanie sprawy w postępowaniu przed Sądem I instancji bez udziału obrońcy w sytuacji, gdy podejmowanie przez oskarżonego nieracjonalnych czynności procesowych na własną niekorzyść podczas rozprawy w dniu 23 listopada 2021 r. wskazywało na istnienie uzasadnionych wątpliwości czy stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala na jego udział w postępowaniu oraz prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny a sytuacja procesowa oskarżonego wskazywała na istnienie również innych okoliczności utrudniających obronę, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą

	wskazaną w art. 439 § 1 pkt 10 kpk.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszego postępowania oraz okoliczności wskazane przez skarżącego w środku odwoławczym, a także okoliczności wynikające ze złożonych wyjaśnień przez oskarżonego, nakazują stwierdzić, że nie zostały spełnione przesłanki wydania wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości w trybie art. 387 kpk.</p> <p>Wskazać należy, że skazanie w trybie konsensualnym przewidzianym w dyspozycji art. 387 kpk stanowi wyjątek od zasady i jak wynika z treści art. 387 kpk ustawodawca sformułował dwa warunki niezbędne dla rozważenia przez Sąd możliwości dobrowolnego poddania się</p>			

oskarżonego
odpowiedzialności
karnej. Po pierwsze
okoliczności
popelnienia
przestępstwa nie
mogą budzić
wątpliwości, a po
wtóre postawa
oskarżonego musi
wskazywać, że cele
postępowania
zostaną osiągnięte
mimo nie
przeprowadzenia
rozprawy w całości.
Pierwszy z tych
warunków wymaga
dokonania ustaleń,
w świetle których
zaistnienie czynu,
sprawstwo
podejrzanego oraz
jego wina, nie
budzą wątpliwości.
Skazanie bez
przeprowadzenia w
całości
postępowania
dowodowego jest
zatem dopuszczane
wówczas, gdy verba
legis „okoliczności
popelnienia
przestępstwa nie
budzą wątpliwości”.
Nie wystarcza
niewątpliwość
popelnienia
przestępstwa, ale
istotne są również
okoliczności
dotyczące, zarówno
samego czynu, jak i
sprawcy.
Wątpliwości nie
mogą zachodzić nie
tylko co do stanu
faktycznego sprawy,
ale i co do

kwalifikacji prawnej czynu, co ma istotne znaczenie z uwagi na ograniczenie katalogu przestępstw, co do których może być zastosowana ta instytucja. Zebrane dowody muszą świadczyć niezbicie o popełnieniu przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa i istotnych jego okoliczności mających znaczenie również z punktu widzenia pozostałych przesłanek tej instytucji. /por. M. Cieślak: „Pierwszoinstancyjna procedura ...” NP. 1971, nr 4 s. 522/. Przedstawione wraz z aktem oskarżenia materiały dowodowe muszą dawać pełną podstawę do powzięcia przez Sąd przekonania, że wszystkie istotne okoliczności, zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe, zostały wyjaśnione i są zgodne z prawdziwym przebiegiem zdarzenia /por. R. P. „Wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania

dowodowego – art. 387 k.p.k. nowego kodeksu postępowania karnego”, (w) N. kodyfikacja prawa karnego pod red. L. B. W. 1997, s. 181/. Uwzględnienie wniosku w trybie art. 387§2 kpk o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie określonej kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego możliwe jest tylko wtedy, gdy nie budzi wątpliwości, nie tylko zasadnicza kwestia sprawstwa czynu przez określoną osobę, ale wszelkie te okoliczności, które są istotne dla ustaleń odpowiedzialności karnej sprawcy, w tym dla właściwej oceny prawnej czynu będącego przedmiotem osądu /zob. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2006 r. sygn. II KK 65/06 Prok i Pr 2007 Nr 3 poz. 8 oraz wyrok SN z dnia 19.10.2004 r. II K 279/04 OSNKW 2005 Nr 6 poz. 52./

Słusznie w ocenie Sądu odwoławczego podkreśla się w doktrynie, że popelnienie przestępstwa nie

budzi wątpliwości wtedy, gdy przekonanie w tej kwestii uzasadnia swobodna ocena całokształtu ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, a także sam wniosek oskarżonego o skazanie i inne elementy porozumienia stron. /por. D. Wysocki „Instytucja porozumienia” ..., PiP 2000 nr 10 s. 89/. W sytuacji zatem, gdy z wnioskiem o skazanie w trybie konsensualnym występuje sam oskarżony, Sąd nie jest zwolniony od obowiązku badania, czy okoliczności przestępstwa nie budzą wątpliwości. Zatem w istocie konieczne jest w przedmiotowej sytuacji, nie tylko składanie wyjaśnień przez samego oskarżonego, ale także przyznanie się przez niego do winy /por. T. Grzegorzczak Komentarz do kpk. s. 987/. Chodzi tu nie o formalne przyznanie się oskarżonego do winy, ale sytuację, w której sprawca przyzna się w sposób nie nasuwający zastrzeżeń, do

zarzucanego mu
czynu. /por. uchwałę
połączonej Izby
Karnej i Wojskowej
Sadu Najwyższego z
dnia 29 stycznia 1971
roku sygn.. VI KZP
26/69 OSNKW 197,
nr 3 poz. 33/ .
Samo przyznanie
się do winy
nie może stanowić
instrumentalnego
oświadczenia o
przyznaniu się do
winy. O tym bowiem,
że okoliczności
popelnienia
przestępstwa nie
budzą wątpliwości,
nie może przesądzać
fakt przyznania
się oskarżonego
do zarzucanego
mu czynu, w
sytuacji , gdy
oskarżony nie złożył
żadnych wyjaśnień
co do okoliczności
czy motywów ich
popelnienia, albo
tym bardziej, jeżeli
mimo przyznania
się do winy w
składanych
wyjaśnieniach na
dowolnym etapie
postępowania
wyjaśnieniach
zaprzecza
popelnieniu
przestępstwa.
Wymóg, by
okoliczności
popelnienia
przestępstwa nie
budziły wątpliwości,
stanowi bowiem
gwarancję, że nie
dojdzie do skazania

osoby niewinnej, i by
uznać, że przesłanka
przedmiotowa
została spełniona,
niekiedy może być
konieczne
przeprowadzenie
skrupulatnego
śledztwa lub
dochodzenia. Ocena,
czy okoliczności
popelnienia
przestępstwa nie
budzą wątpliwości
należy do Sądu.
Wyrażenie zgody
bowiem przez
oskarżonego na
skazanie (wprawdzie
dotyczy to instytucji
z art. 335 k.p.k.,
jednakże tożsamej
odnośnie przesłanki
braku wątpliwości
co do okoliczności
popelnienia czynu
przez daną osobę)
nie zwalnia Sądu od
obowiązku
zbadania, czy
oskarżony jest
rzeczywiście winny
popelnienia
zarzucanego mu
przestępstwa. /zob.
wyrok SN z 22
sierpnia 2001 roku
sygn. III KKN
372/99, OSN Prok.
i PR 2002 , nr 2
poz. 6/. Skrócenie
postępowania
dowodowego nie
jest zatem możliwe,
dopóki nie ustali się,
że czyn zabroniony
rzeczywiście został
popelniony, jaki był
jego przebieg oraz
kto się go dopuścił,

i że podmiot ten może ponieść odpowiedzialność karną, niezbędne jest także ustalenie rozmiarów ewentualnej szkody, jak i zebranie niezbędnych danych o podejrzanym, stosownie do wymogów art. 213 kpk, a nadto przyznanie się podejrzanego, niebudzące – w świetle tych ustaleń – wątpliwości.

Jeśli nie mamy więc niebudzącego wątpliwości przyznania się do winy, przy istnieniu innych niebudzących wątpliwości dowodów, nierealne jest przyjęcie, że okoliczności popelnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości. Konieczne zatem jest w takiej sytuacji składanie przez oskarżonego wyjaśnień i to również na rozprawie /zob. T. Grzegorzczak „Komentarz...” s. 987/ Dopiero, gdy oskarżony złożył wyjaśnienia, w których w sposób nie budzący wątpliwości przedstawił okoliczności przestępstwa i tym

samym faktycznie przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa, można ocenić swobodnie, czy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i zastosować instytucję przewidzianą w art. 387 kpk. Należy bowiem pamiętać, że celem instytucji dobrowolnego poddania się karze jest przyspieszenie postępowania, ale nie za wszelką cenę, a zwłaszcza bez zwracania uwagi na to czy oskarżony przyznaje się do winy, czy też neguje swoją odpowiedzialność. Jeżeli oskarżony neguje swoje sprawstwo lub winę to co najmniej niezrozumiałe byłoby stosowanie art. 387 k.p.k. / por. M. Zbrojewska „Dobrowolne poddanie się karze”, Białystok 2002, s. 155-181/ Wskazać w tym miejscu należy, że wprawdzie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 maja 2006 roku w sprawie II KK 355/05 zaprezentował pogląd, że formalne nieprzyznanie się

oskarżonego do winy, nie zostało określone w art. 387 kpk jako przesłanka negatywna do nieuwzględnienia wniosku przewidzianego w tym przepisie, jednakże w treści uzasadnienia Sąd ten wskazał, że wprawdzie formalnie oskarżony się nie przyznał do winy, jednakże składając obszerne wyjaśnienia de facto, opisał okoliczności popełnienia przez niego czynu zabronionego, które korespondowały w całości z innymi dowodami w sprawie potwierdzającymi jego sprawstwo w zakresie stawianego mu zarzutu.

Podkreślić ponadto należy, że istota stosowania instytucji określonej w art. 387 kpk sprowadza się także do oceny przez Sąd, czy istnieją warunki do zrezygnowania z prowadzenia postępowania na zasadach ogólnych, zatem także na ocenę, czy postawa oskarżonego pozwala na domniemanie, że przyjęcie okoliczności

popelnienia
przestępstwa nie
budzi wątpliwości
oraz zostaną
osiągnięte cele
postępowania, w
tym trafnej represji
karnej określone w
art. 2§1 pkt 2
kpk . /zob. dr Z.
Muras „Komentarz
do kodeksu
postępowania
karnego”,
komentarz do art.
387 k.p.k. CH Beck
2010 r./

Przenosząc
powyższe
rozważania na grunt
niniejszej sprawy
stwierdzić należy, że
Sąd a quo dopuścił
się obrazy przepisów
postępowania, która
niewątpliwe miała
wpływ na wynik
postępowania, co
skutkować musiało
podjęciem przez
Sąd odwoławczy
decyzji o uchyleniu
zaskarżonego
wyroku i
przekazaniu sprawy
do ponownego
rozpoznania.

Analiza materiału
dowodowego
wskazuje bowiem
niezbieżnie, iż tryb
procedowania
przewidziany w
art. 387 kpk
w przedmiotowej
sprawie był
niedopuszczalny.

K. A. przyznał się do zarzuczonego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a §1 kk i wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze. Akt oskarżenia w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu I instancji wraz ze złożonym przez prokuratora w trybie art. 335 § 2 kpk wnioskiem o skazanie K. A. bez przeprowadzenia rozprawy.

Uzgodniono z oskarżycielem karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat, grzywnę w wysokości 10 stawek dziennych po 100 zł., kwotę 5000 zł. świadczenia pieniężnego i zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Z zapisu protokołu rozprawy z dnia 23 listopada 2020 roku wynika, że oskarżony przyznał się do zarzuczonego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a §1 kk, podtrzymał swoje wyjaśnienia z postępowania

przygotowawczego, udzielił odpowiedzi na pytania sądu (które także wybiórczo dotyczyły kierowania pojazdem pomimo braku posiadania uprawnień oraz okoliczność spożycia alkoholu) oraz wyraził wole dobrowolnego poddania się karze.

Oskarżony następnie pouczone o treści art. 387 § 1 a kpk wniósł o wymierzenie mu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, kwoty 10000 zł. świadczenia pieniężnego i zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Na tak sformułowany wniosek prokurator wyraził zgodę. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy na podstawie art. 387 § 1 i 2 k.p.k. postanowił „ uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy w całości, zaś na podstawie art. 387 § 5 kk uznać za ujawnione

dowody z akt sprawy, albowiem okoliczności zarzuconego przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności nie budzą wątpliwości, cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzenia rozprawy w całości, a Prokurator wyraził zgodę”.

W dalszym ciągu omawianej rozprawy głównej, Sąd Rejonowy, po wspomnianym uznaniu za ujawnione dowodów, uprzedził strony procesowe (na podstawie art. 399 § 1 k.p.k.) o możliwości zastosowania kwalifikacji z art. 178 a § 4 k.k. i art. 180 a kk w zw. z art. 11 § 2 kk .

Zdaniem Sądu Okręgowego, pomimo tego, że w protokole rozprawy odnotowano, iż strony po powyżej opisanych decyzjach sądu orzekającego nie zgłosiły „wniosków ” Sąd rejonowy nie mógł w sposób prawidłowy od razu przejść do zamknięcia

przewodu sądowego,
odebrania
końcowych głosów
stron (po
podtrzymaniu przez
oskarżonego
wniosku i
przyłączeniu się
do tego wniosku
prokuratora) i
wydania
zaskarżonego
wyroku. W istocie
bowiem wyrok ów
Sąd I instancji
wydał bez złożonych
wyjaśnień
oskarżonego wobec
sugestii o
możliwości zmiany
kwalifikacji prawnej
czynu i przyznania
się do winy
(odebrania od
niego stanowiska
czy podtrzymuje
swoją wniosek o
dobrowolne
poddanie się karze)
oraz analizie czy
okoliczności
popelnionego czynu
i wina nie budzą
wątpliwości,
zwłaszcza w
kontekście
wyjaśnień
oskarżonego o
wykonaniu
obowiązków
fiskalnych
wynikających z
prawomocnego
skazania w sprawie
II K 281/13
Sądu Rejonowego
w Radomsku i
braku poczynienia
jakichkolwiek
ustaleń dotyczących

losów tego postępowania, w tym przebiegu postępowania wykonawczego. Sąd Rejonowy nie poczynił starań w kierunku weryfikacji czy w/w skazanie uległo zatarciu w oparciu o akta sprawy karnej II K 281/13 Sądu Rejonowego w Radomsku wraz z aktami wykonawczymi. Przy czym Sąd orzekający mógł spróbować skorzystać z instytucji określonej w art. 388 kpk – czego, niestety, w realiach niniejszego procesu także zaniechał. Sąd I instancji przypisując oskarżonemu popełnienie przestępstwa dokonał odmiennych ustaleń w zakresie kwalifikacji prawnej czynu („recydywy”) w stosunku do aktu oskarżenia, co wskazuje niezbieżnie, iż okoliczności popełnienia przestępstwa w kształcie przyjętym w akcie oskarżenia budziły wątpliwości.

Ponadto zważyć należy, że oskarżony - działający bez obrońcy- od którego

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy nie odebrał stanowiska w sprawie, z zachowaniem gwarancji procesowych (o czym była mowa powyżej) zmodyfikował swój wniosek istotnie na swoją niekorzyść.

Wskazane wyżej naruszenia przepisów procesowych przez Sąd I instancji z pewnością mogły mieć znaczący wpływ na treść zaskarżonego wyroku – a nie są one możliwe do konwalidowanie przez Sąd odwoławczy w toku jego postępowania.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd II instancji uznał, że wydanie wyroku skazującego w trybie konsensualnym przewidzianym w dyspozycji art. 387 kpk w niniejszej sprawie było dokonane z obrazą cytowanego przepisu i skutkować musiało uchynieniem zaskarżonego wyroku w całości, gdyż nie zostały spełnione przesłanki umożliwiające zastosowanie

<p>przedmiotowej instytucji.</p> <p>Konsekwencją powyższego stanowiska było na podstawie art. 437 § 2 kpk uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zaskarżony wyrok zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotne znaczenie dla treści merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie. Opisane wyżej uchybienia jakie zaistniały przy rozpoznawaniu sprawy przez Sąd Rejonowy sprawiły, że nie jest możliwe</p>			

merytoryczne ustosunkowanie się przez Sąd odwoławczy, co do trafności zaskarżonego wyroku. W konsekwencji zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w radomsku.

Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r.) uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 k.p.k. lub jeżeli konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Wymieniona w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. podstawa uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z powodu konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości ma charakter ocenny. Użyte w tym przepisie słowo "przewód" należy potraktować jako

skrót pojęciowy, gdyż domyślnie chodzi o "przewód sądowy" (rozdział 45 k.p.k.). W tym zakresie art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wprowadza ograniczenie odnoszące się do uchylenia wyroku wydanego na rozprawie głównej. Z kontekstu art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. wynika, że chodzi o przewód sądowy na rozprawie głównej. Na przewodzie sądowym przeprowadzane są dowody (rozdział 45 k.p.k.). Przepis art. 437 § 2 in fine k.p.k. mówi jednak nie "o powtórzeniu dowodów", ale o powtórzeniu "przewodu". Dlatego też konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości nie odnosi się tylko do potrzeby powtórzenia dowodów. Może też dotyczyć samego przebiegu przewodu sądowego, gdy z uwagi na naruszenie przepisów procesowych należy go przeprowadzić na nowo. Konieczność powtórzenia przewodu sądowego w całości z przyczyn dowodowych wiąże się z podstawą

dowodową wyroku.
Na przewodzie
sądowym
przeprowadzane są
z reguły dowody
z osobowych źródeł
dowodowych i
dowody z
dokumentów.

Warunek w postaci
konieczności
ponowienia
wszystkich tych
dowodów będzie
spełniony dopiero
wówczas, gdy sąd
pierwszej instancji
w ogóle nie
ujawnił żadnych
dowodów, choć
oparł na nich wyrok
albo wszystkie te
dowody zostały
nieprawidłowo
przeprowadzone
(art. 410 k.p.k.). W
zakresie
konieczności
przeprowadzenia na
nowo dowodów na
rozprawie głównej
należy bowiem wziąć
pod uwagę wszystkie
dowody, w tym
dowody z
dokumentów.

Konieczność
powtórzenia
przewodu sądowego
w całości może też
wystąpić z przyczyn
procesowych
odnoszących się do
prawidłowego jego
przebiegu, m.in.
postawienie
trafnego zarzutu
niewyłączenia
sędziego z przyczyn
określonych w art.

41 § 1 k.p.k.
albo niedochowanie
gwarancji
procesowych
odnoszących się do
udziału stron i
ich przedstawicieli
procesowych w
rozprawie głównej.
Artykuł 437 § 2
zdanie drugie in
fine k.p.k. ma też
zastosowanie, gdy
zostały naruszone
reguły trybu
konsensualnego
powodujące
konieczność
rozpoznania sprawy
na zasadach
ogólnych. Oznacza
to konieczność
rozpoznania sprawy
na rozprawie, a więc
przeprowadzenia
przewodu sądowego
(tak: Dariusz
Świecki, Komentarz
do art. 437 kpk).

W poddanej kontroli
sprawie wystąpiła
określona w art.
437 § 2 in
fine kpk podstawa
wydania przez sąd
odwoławczy
orzeczenia
kasacyjnego
albowiem wobec
stwierdzenia
naruszenia przez
sąd I instancji
procesowych zasad
regulujących
przebieg rozprawy
oraz naruszenie
reguł trybu
konsensualnego
zachodzi

<p>konieczność rozpoznania sprawy na zasad ogólnych i przeprowadzenia przewodu w całości.</p> <p>Przytoczone zapatrywania prawne i wskazania Sąd Rejonowy powinien uwzględnić przy ponownym rozpoznaniu sprawy, a zwłaszcza ustrzec się uchybień, jakie doprowadziły do uchylenia zaskarżonego wyroku, przez respektowanie przepisów o rozprawie głównej oraz o wyrokowaniu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
przedstawiono w rubryce 3 .1			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien w szczególności przeprowadzić ponownie postępowanie dowodowe, szczegółowo przesłuchując oskarżonego, dopuszczając dowód z akt postępowania			

<p>w sprawie II K 281/13 Sądu Rejonowego w Radomsku wraz z aktami wykonawczymi, a następnie na podstawie przeprowadzonej oceny poszczególnych dowodów, dokonać wiążących ustaleń faktycznych, co z kolei pozwoli na dokonanie właściwej oceny prawno – karnej zachowania oskarżonego.</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23 listopada 2020 roku w sprawie II K 808/20	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana